

TEDENSKA SLIKE

Naročnina za Avstro-Ogrsko; $\frac{1}{4}$ leta K 5; $\frac{1}{2}$ leta K 10; za celo leto K 2). — Posamezna številka 40 v. — Uredništvo in upravnništvo Ljubljana, Stari trg št. 19.

Štev. 22.

V Ljubljani, v sredo 29. maja 1918.

Leto V.

Bukarešt po proglašenem miru: Poulično vrvenje v glavnem mestu rumunskem tikoma potem, ko je bila podpisana mirovna pogodba.

E. G. Brat.

Beg za milijoni.

Roman Slovenca Amerikanca.

43. nadaljevanje.

Zakaj čudovita je ta povest o pre-slavnem španskem vitezu žalostne postave in njegovem zvestem oprodi: velikanski slovar skoraj vseh človeških nespametnosti in zablod, a tudi skoraj vseh človeških vrlin in idealov. Divne so vse te norosti,

Izročitev srebrnega roga občine ljubljanske 2. gorskemu strelskemu polku: 1. Ljubljanski župan dr. Tavčar, 2. polkovnik, 3. Bleiweis vit. Trsteniški, 4. dr. K. Triller.

zmote in norčije, divno je vse življenje divnega viteza. Neizgorljiv je bil ogenj v njegovem srcu, vedno nanovo do neba plapolajoče navdušenje, vedno nanovo preko vseh gorâ in vodâ kipeča podjetnost, nikdar omahujoča volja in vztrajnost ter iz vseh globlin duše prodirajoč neusahljiv vrelc vere, da zmaga in slava prideta vzlic vsemu in proti vsemu. Cilj je vse, a ničeve je vse drugo! Ničeve so bile torej vitezu donu Quixotu vse žalitve, vse blamaže, vse ovire, ničeve vse brezštevilne batine in iz njih izvirajoče črnopodplute bunke in maroge po njegovem mukotrnem viteškem telesu. „Naprej! In nikdar odnehati!“ To je bilo geslo dona Quixota. Čeprav je oslarje imel za viteze in je čredo ovac zamenjal z junaki, čeprav so ga zmagasti mlini vrgli visoko v zrak, da je tem bolj trdo priletel nazaj na realno trdo zemljo, čeprav ga je sirov krpelj sklatil s hrbta njegovega Pegaza Rozinante in samo vnovič pokazal in dokazal, kako svet plačuje človeško stremljenje kvišku in naprej preko življenskih ovir, don Quixote se ni niti za hip izneveril svojim idealom ter ni nikoli odmaknil oči od svojega cilja. Vztrajno trpeti, neomajno nadaljevati, a hoteti vedno isto do končne zmage ali slavne smrti, tega nas učiš, don Quixote, nas posameznike in cele narode skupaj! Biti značajan do vse skrajnosti in zvest svojim načelom do poslednjega diha, žrtvovati vse za svoj življenski cilj, pa naj sodi o nas svet kakorkoli, to je velika modrost, ki izvira iz vseh dejanj globokoumnega celega moža dona Quixota.

In med čitanjem se Jack ni zavedal, da je v ječi, nego se je čutil svobodnega, neodvisnega, kakor dobri vitez in njegov zvesti oproda. Če bi vedeli ruski uradi, kako in kam zanaša takšno berilo človeško dušo, bi gotovo nič več ne dovoljevali knjig svojim jetnikom. Če je že treba, da je pod ključem in za zidovi telo, bi tudi duhu ne smeli dovoljevati potepanja — najmanj pa še po takih romantičnih sledovih idealista viteza ter po krasnih, toplih, barv, vonja in cvetov bogatih pokrajinah španskih! — Ali tak je pač ta stari materialistični šlendrian povsod na svetu: brigajo se za telo, a duh lahko medtem prevrača kozolce in prestole, ker — duh je uradom brez pomena.

Tako so Jacku minevali tedni, ne da bi se čutil duševno potrtega in ne da bi se omajala energija njegove volje.

Mnogo veselja so mu delali tudi golobje, ki so se v celih jatah izpreletavali po napuščih celičnih oken in omreži ter so beračili kaznjence drobtin. Tudi na okence Jackove ječe so radi sedali. Vsi so bili tolsti in skoraj krotki. Očividno so jih jetniki dobro krmili ter bili z njim dobrikavi. Jack je odprl okence ter natresel golobom krušnih drobtin; golobi so zadovoljno grulili,

pustim v — poljubne namene?“ je vprašal Jack oprezno. „Skazal bi se rad hvaležnega!“

Pristav pa je zmajal glavo.

„Nimate vzroka, predragi! In meni tega ni treba. Sam sem na svetu, čisto sam . . . In ruska država je bogata brez takih daril . . . Vzemite, morda boste denar bolje potrebovali . . .“

Jack je bil v zadregi: vendar ni govoril resnice stari potepuh v „sutočni“, ko je trdil, da so „vzjatočni“ — jemalci podkupnin vsi . . . prav vsi . . . Počasi je poberal denar z mize, pristav pa je vstal ter prinesel s police v kotu velik zavoj, trdo zvezan v papirju.

„Tu je vaše perilo: ruska košulja, spodnje hlače, nogavice, nekaj robcev . . . Priložil pa sem tudi vaš pasport in vso vašo obleko. Le kožuha vam ne smem vrniti: prevelik je . . .“

Jack je strmel: kaj naj to pomeni?

„Saj veste, da je sinoči umrl vaš levi sosed?“ je dejal pristav.

„Ne, niti opazil nisem tega.“

„Prav tako bi bili lahko umrli vi, moj dragi,“ je nadaljeval pristav in sedel zopet za svojo mizo. „In kaj bi se zgodilo potem?“

„Vi bi bili naslikali poleg mojega imena velik črn križ in —“

„In nihče bi ne vprašal več po vas!“ In urno je vstal pristav, stegnil desnico ter mu pokazal vrata. „Zdravstvujte, Ivan Ivanovič, zdravstvujte!“

Jack je pristopil k njemu ter mu stisnil roko. „Bog vas potolaži, Vladimir Nikola-jevič!“ mu je pošepetal. „Bog vas poplačaj stoterno!“

Pristav je omahnil nazaj na svoj stol, skril svoj obrez v obe dlani ter zahropel: „Idi! Idi, brat moj v Kristu!“

Ginjen je odšel Jack. Daši trdih živcev, ga je pristavovo vedenje pretreslo in osupnilo, da bi bil skoraj podvomil, spi li in sanja ali bdi. Poleg peči v predsobi je

zobali, se širokoperili, kljunčkali ter ruvali med sabo, ne da bi se količkaj bali moža, ki je stal za steklom ter jih opazoval. Če je slučajno pozabil potresti drobtine pred okno, so golobje začeli smelo kljuvati na okna in se izpreletavati. Tako dolgo, da so Jacka opozorili nase.

Nekega dne po obedu pa je pozval Jacka pristav z dolgimi rumenimi brkami v pisarno, da napravita račun za hrano, ki jo je dobival na lastne troške.

„Tudi nekaj perila sem dal nakupiti

Ljubljanski odposlanci dr. Tavčar, dr. Triller in Bleiweis vit. Trsteniški med častniki in moštvom 2. strelskega polka.

za vas . . . če vam je prav?“ je dejal otožni pristav, ki je začel Jacka nenadoma vikati.

„Prisrčna vam hvala!“ je vzkliknil Jack. „A kaj naj storim s ponošenim perilom?“

„Morda ga podarite staršemu . . . proda ga lahko, ko ga opere,“ je dejal pristav, hitro prešteval ostanek Jackovega denarja, vzdihal in molčal. „Komaj vam ostane še toliko, da se pripeljete iz Pitra do Moskve. Evo, vzemite vse!“ In porinil je denar od sebe.

„Mi li dovolite, da vam polovico pre-

smrčal starši, ki pa se je takoj prebudil, ko je prišel Jack do njega.

„O, kaj vse ti je nakupil Vladimir Nikola-jevič!“ je vzkliknil razveseljen in segel po zavoju. „Naj ti nesem jaz, če dovoliš!“

Tudi zate imam marsikaj. Le nosi!“

In vrnila sta se v celico št. 170 ter razvezala zavoj. Tu je bilo sveže perilo, vsa Jackova obleka, v suknji pa celo Jackov pasuš.

Angel v človeku je naš Vladimir Nikola-jevič!“ je šepetal starši. „Saj sem ti rekel, da bi dal dušo za vsakogar, ki se mu smili.

In smilimo se mu skoraj vsi. Sam je trpin, nesrečnik, zato čuti z nami, velikimi grešniki. Tudi meni je že hotel pomagati, a jaz sam nisem maral. Kam naj grem? Čemu bi bi bil tam zunaj? V nadlego ljudem, v pogubljenje lastne duše . . . A, glej, zdaj ti daje priložnost, da odideš . . . Bog s teboj, bratec!"

"Tu sosed na levi je umrl," je dejal Jack, "zdi se mi pa, da — pokopljejo mene."

"Pokopljejo Ivana Ivanoviča Ljeskova, da živi zopet svobodno Ivan Ivanovič Hljestakov . . . o, čuden je svet, nerazumljiva so božja pota!"

Urno se je slekel Jack do golega, se oblekel v sveže perilo, nato v svojo obleko in vrhu vsega še v kaznjenško uniformo. Čepico, rokavice in pasuš si je vtaknil ob prsi in okoli pasu.

"Ko pokopljete tovariša, poberi vse

lopate in jih nesi v mrtvašnico!" je učil starši Jacka. "Nič se ne boj: vse je domenjeno. Tvoji tovariši so že poučeni, kako se imajo vesti. Danes ti, čez teden dni kdo drug . . . Jetnikov prirašča tukaj vsak dan. Če bi čakali le na to, da kateri umre, bi nastala po celicah taka gnječa kakor na mužikovi glavi med ušmi . . . Torej pomni: po pogrebu vzameš lopate in jih odneseš v mrtvašnico. Vse drugo je moja stvar."

"Ali se ne bojiš zase?" se je čudil Jack. "Kaj, če te zalotijo?"

"Doslej me še niso!" je izjavil starši. "In vendar sem pomagal že blizu dvajseterim, ki so bili prav tako nedolžni kakor ti."

"A kako dospeš v mrtvašnico?" je vprašal Jack.

"Pusti to! Tudi iz jetnišnic vede več vrat in duric na prosto. Samo poznati jih ne smemo. Pristav . . . no, dovolj!"

"Kipjatok! Kipjatok!" se je zaslišalo zunaj na hodniku. Hitro sta si priredila še poslednjič čaja, nato je starši izginil ter vesel odnesel podarjeno Jackovo perilo.

Kmalu nato pa se je vrnil s paznikom. Trije jetniki so že stali na temnem hodniku v kožuhih, in tudi Jak je dobil svojega. Vsi štirje jetniki so stopili v sosednjo celico. Na tleh je stala bela, nepopleskana, surovo stesana krsta. V njej je ležal mrtvec. Poveznili so pokrov, in starši je zabil šest žeblicev ter odšel.

Nato so dvignili krsto ter jo nesli na dvorišče. Jetniški pop in višji paznik sta urno opravila svojo službo. Jetniki so krsto naložili na zaprt črn voz in ga so spremljali. Velika vvozna vrata so bila že na stežaj odprta.

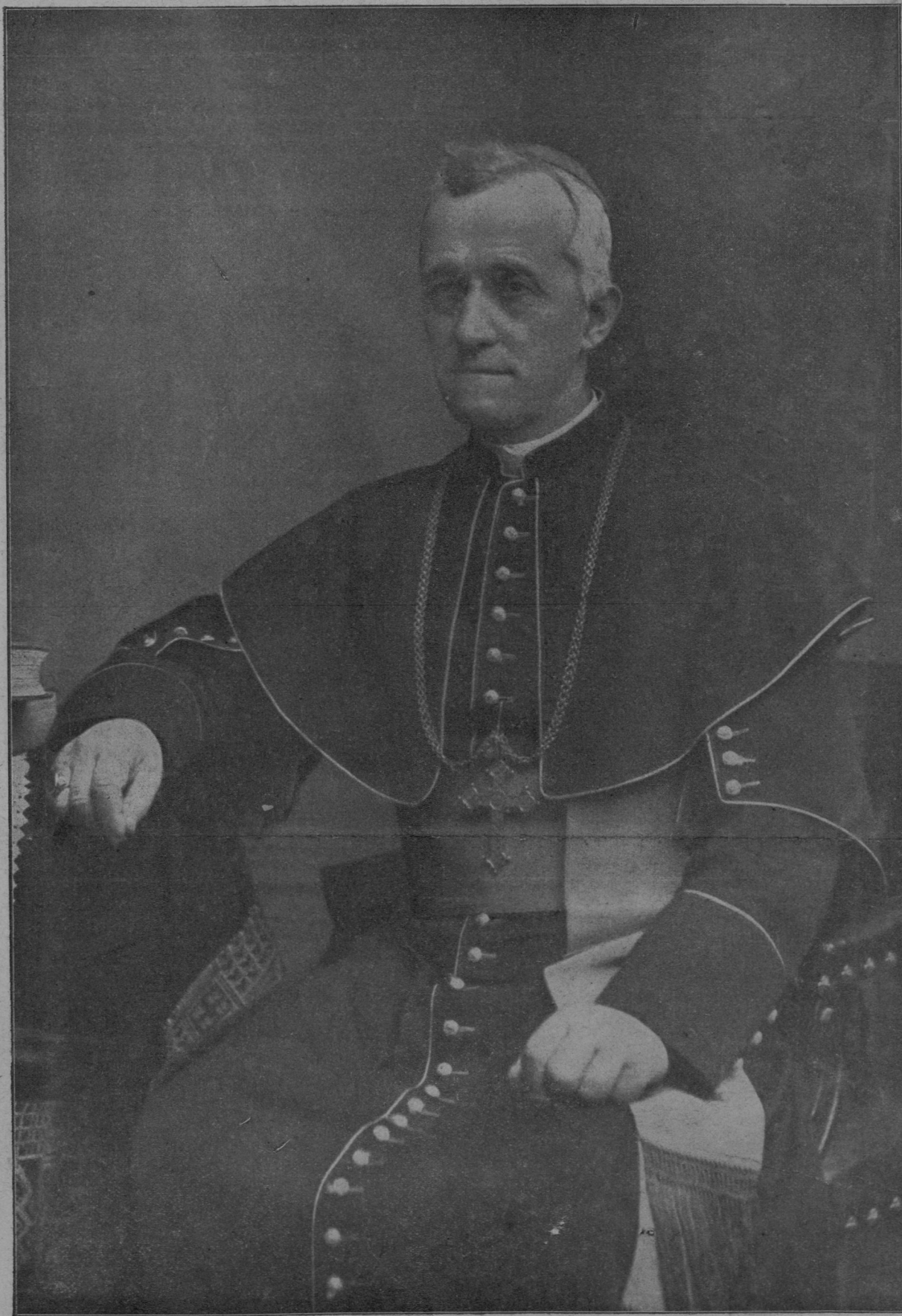
Počasi se je peljala rakev mimo straže, voz je okrenil na cesto in oddelek z nabitimi puškami je stopal za njim. Jetniki z Jackom so bili edini spremljevalci mrtveca.

Gosta megla je že ležala po samotnih ulicah in globoko se je vdiral noga v mehko sneženo blato. Sprevod se je pomikal po tihih pustih cestah, ob kareh so ležale neme, temne hiše. Redko so srečali človeka; kak pes je zalajal na nje, kak siromašen voz je priropotal mimo in izginil v dalji. Dolgo so stopali molče, prekoračili nekaj mostov in mostičev, dospeli na odprto polje in obstali pred pokopališčem zločincev, jetnikov in neznanih samomorilcev.

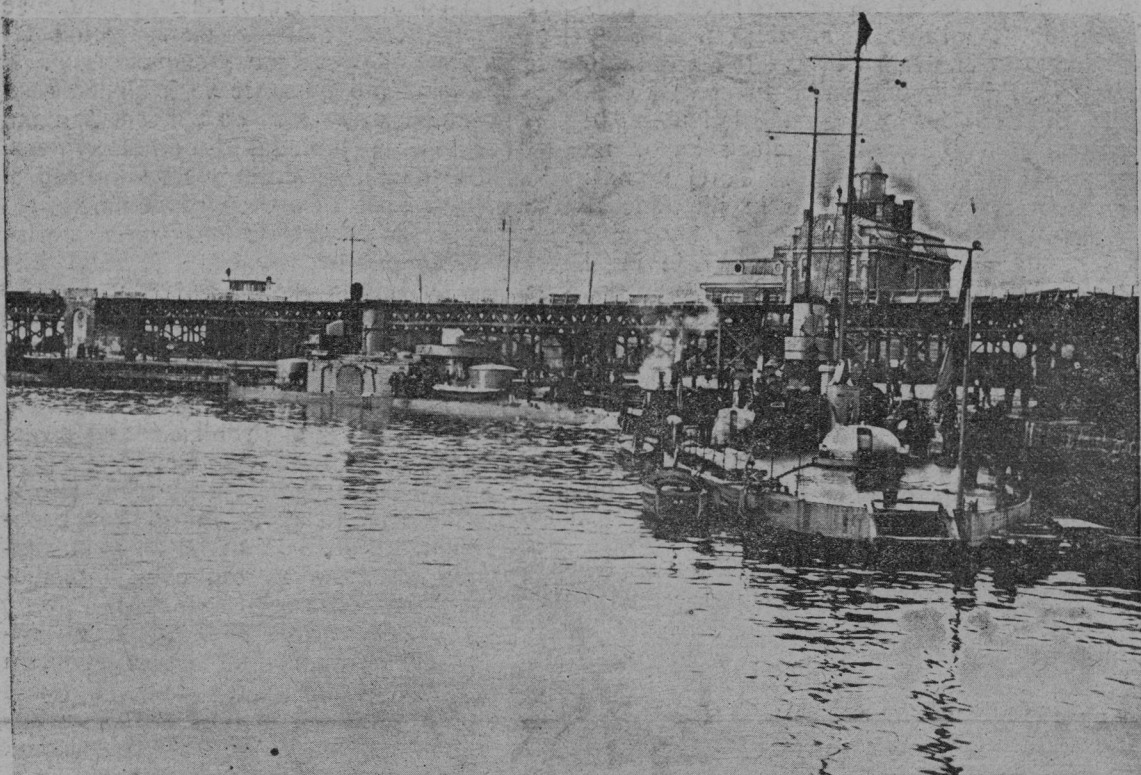
(Dalje prih.)

Dvajsetletni jubilej.

Dvajsetletnico svojega višjega pastirovanja je slavil 22. maja Ljubljanski knezoškof dr. Anton Bonaventura Jeglič. Pred dvajsetimi leti se je vrnil iz Bosne v svojo slovensko domovino. Šestnajst let je delal ondi za bosensko ljudstvo. Delal je z veliko vnemo; čakal ni, da bi beda in prosjaška palica prišli trkat na njegova vrata, sam ju je poiskal ter pomagal, kjer je mogel. Prišedši v Ljubljano je naš knezoškof nadaljeval svoje, vedno iz notranjega prepričanja izvirajoče človekoljubno delovanje. Organizacije na izobraževalnem, gospodarskem in znanstvenem polju so našle v njem vedno zvestega podpornika. Posebno pa ostane v zgodovini slovenskega naroda z zlatimi črkami zapisano, da je stopil knezoškof dr. Anton Jeglič z obćudovanja vrednim pogumom v prve vrste bojevnikov za narodno stvar, za naše ujedinjenje in našo samostojnost. Med vsemi cerkvenimi knezi v Avstriji je danes on prvi, ki je pokazal, da nosi v svojih prsih narodno čuteče srce, ki vidi svoj zatirani narod in mu hoče pomagati. Vkljub vsemu pritisku, vkljub najgršim napadom in intrigam vztraja knezoškof dr. Jeglič na mestu, kamor ga je klical notranji glas narodnega srca, kamor ga je postavilo prepričanje, da je rešitev našega naroda le v Jugoslaviji. Tako je postal knezoškof dr. A. Jeglič eden izmed najzaslužnejših jugoslovanskih mož, in ves narod brez razlike prepričanja spoštuje in ljubi v njem svojega velikega rodoljuba. Dr.-ju Jegliču, najpopularnejšemu cerkvenemu knezu slovanskega juga, velikemu sobojniku za jugoslovansko ujedinjenje, človeku krisalnočistega, nesebičnega značaja naše najiskrenejše čestitke! Želimo mu še dolgo vrsto let vladikovanja.

Knez in škof ljubljanski Anton Bonaventura Jeglič.

Odesa v oblasti centralnih držav: C. in kr. podonavsko ladjevje o odeskem pristanu.

Ivanka Smrekarjeva:

Dolžnosti slovenske žene.

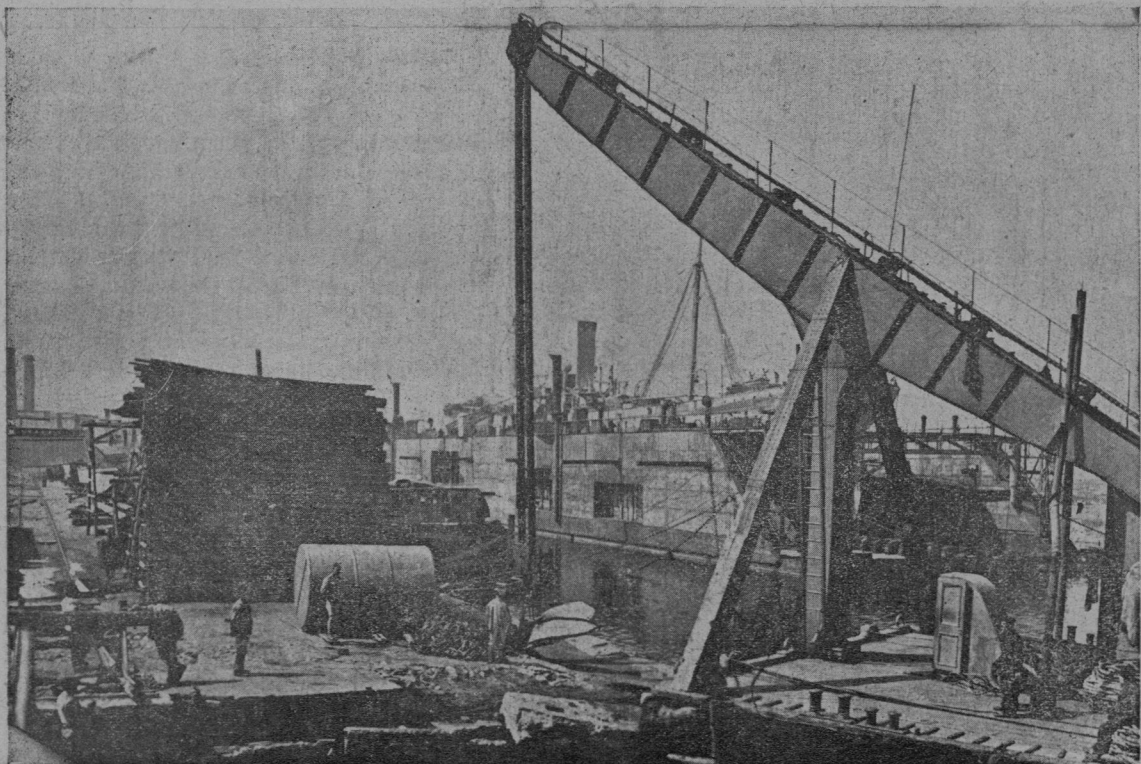
Slovenci smo bili nekdanj mogočni, svobodni, imeli smo svoje kralje, svoje armade. A to je že davno minulo. Danes smo majhen ter pohleven narod. Ponižnost, skromnost, a mnogokrat tudi malodušnost so nam prešle tekom stoletij v meso in kri.

A kaj je temu vzrok? Precejšnji del krivde nosimo sami. Predvsem smo doslej premalo spoštovali in ljubili to, kar je resnično našega. Premalo smo cenili svoje prelepe domače kraje, ki jih tujci občudujejo; vse premalo smo cenili svojo književnost in umetnost, premalo uvaževali svojo obrt: Le tuje nas je čestokrat vabilo in mikalo ter je vzbujalo našo pozornost, medtem ko smo domače prezirali in zatirali. Vse premalo smo se čutili Slovence, ki so veja mogočnega, orjaškega drevesa — Slovanstva.

Pritožujemo se na primer in smo ogorčeni, ako tujci ne upoštevajo našega materinskega jezika v javnosti. Odkrito si

Na bregovih Črnega morja: Skupina avstrijskih vojakov na morskem obrežju južno Odesa.

Odesa v oblasti osrednjih držav: Ploveča ladjedelnica z ogromnim dvigalnikom.

pa moramo priznati in sami sebi očitati, da še danes naša družba — ali vsaj del naše družbe — prepogosto govori v tujem jeziku, bodisi v javnem ali zasebnem življenju. Tarnamo, da se nam odtujujejo otroci naših manjšin v nemških šolah; po vinarih zbiramo marljivo stotake in tisočake v obrambo naše obmejne mladine, pri tem pa mirno trpimo, da se celó v naših narodnih središčih odtujujejo slovenski otroci v nemških ali mešanih šolah. Saj ne bom trdila, da je mnogo takih otrok, ampak pri maloštevilnem narodu je že majhno število velikega pomena. Pritožujemo se, da se stekajo sadovi našega dela, naših dežel in podjetij na naši zemlji drugam, da jih porabljaajo tujci v svoj próspeh, pri tem pa dopuščamo, da nosijo Slovenci — zlasti priprosto ljudstvo — svoj prihranjeni denar v tuje hranilnice... Takih in podobnih primerov je mnogo.

V nedavno minuli preteklosti je dosegalo naše rodoljubje svoj vrhunec pri narodnih veseljah in slavnostih; tam smo kazali svoje navdušenje, noseč ga kakor trikolore v gumbnici. V vsakdanjem življenju pa smo bili preveč mlačni in brezbrizni... Toda to je — bilo. Sovražnik, ki nas obdaja krog in krog, je poskrbel, da smo si začeli graditi iz našega naroda enotno,

neporušljivo trdnjavo, ob kateri se morajo prej ali slej razbiti vsi napadi tujcev. — Probujeni smo, s trdnim korakom stopamo v boj, pogumno, zavedno, brezobzirno.

Ali pa je dolžnost žene tudi na tem polju delovati skupno z možem? Odgovor se ne more glasiti drugače, kakor:

Delo in trud za vsestransko narodno prerojenje je stroga in sveta dolžnost slovenskega moža in slovenske žene.

Že do sedaj se je udeleževala Slovenka raznih, v prospeh naroda namenjenih prireditvev. V poslednjih letih, ko ženi ni več odkazana igrava stran življenja, ko tudi Slovenke zahtevajo pravico do resnejšega delovanja in se jim ta pravica tudi odločno priznava, v času, ko je rodoljubje vseh slojev naroda prisiljeno misliti na novo orožje proti vedno silnejši se ponavljajočim napadom naših sovražnikov na naše najsvetejše imetje, v teh časih nastopa tudi Slovenka kot samostojna delavka v javnosti, v narodnih, ženskih in človekoljubnih društvih.

Ako hočemo biti pravični, moramo priznati, da so že k dosedanjemu napredku in probujanju našega naroda mnogo pri-

Z osvojenega italijanskega ozemlja: Beneška tkalnica svile, ki dela pod nadzorstvom avstro-ogrskih organov. Delavke pregledujejo ličinke sviloprejk.

pomogle ženske. Dobro so razumele cilje narodnega dela in so dejansko pomagale pri tem delu. To delo moramo ceniti tem višje, ker so mogli slovenski možje, ki gledajo pri svojih večnih borbah bolj na zunanje pojave, skrbeti le malo za notranjo zavednost naših žensk. —

Pri vsakem narodu, četudi živi v ugodnih razmerah, ima ženska prevažne dolžnosti. Tembolj jih ima pri našem malem narodu, ki je izpostavljen večnim bojem in torej ne more brez škode pogrešati nobene glave, nobene roke svojih članov, bodisi tega ali onega stanu ali spola.

Ker pa se mora začeti temeljito pre-rojenje naroda v korenini družbe, t. j. v rodbini, zato ima žena kot prva in zato najvažnejša vzgojiteljica bodočega pokolenja, kakor tudi kot moževa družica, nad vse važno in vzvišeno nalogo.

Narodno in plemenito misleča mati, vzgojiteljica ali učiteljica lahko že v naj-nežnejši mladosti vpliva na otrokov razum in značaj, na ves njegov poznejši razvoj,

Zavoji gotove svile v beneških tkalnicah.

Iz beneških tkalnic: Stojala z napredeno svilo.

na njegovo srce. Vcepi mu predvsem ljubezen do svojega naroda in polagoma živo zanimanje za vse, kar smo Slovenci kdaj imeli svojega, kar imamo in za kar se nam je boriti še danes, da ostane naše in se okrepi ter pomnoži. Spoštovati sebe, svoj rod, svojo domovino, svoj jezik mora znati pred vsem sama, potem bo znala naučiti tudi svoje otroke, da bodo zvesti njej in narodu!

Sicer je res, da je naš narod maloštevilen, naša zgodovina majhna, uborna in malo znana. Junake in junakinje, ki bi nas navduševali, imamo kvečjemu v pravljicah in pripovedkah. Saj smo že dolgo le privesek drugim in nikdar samostojni gospodje. . . . Junakov nimamo v zgodovini, a junak je bil ves naš narod, da ni poginil že pred stoletji, ko so besneli preko njegove domovine viharji turških vojsk. Zgodovina našega junaškega naroda se piše s krvjo v najnovejši dobi, ko se imamo boriti na zunaj, a nas doma davijo in uničujejo večni in najhujši naši sovražniki: Nemci in Mažari . . .

A ne le kot mati in družica slovenskega moža, tudi kot gospodinja ima Slovenka še tri glavne dolžnosti: Skrbeti mora in se z

vsemi močmi truditi, da se polože in utrdijo gmojni temelji narodovega blagostanja, — širiti mora skupno z domovinsko ljubeznijo pravo človekoljubje ter skrbeti, da se razvije povsod, v vseh vrstah prava omika in izobrazba.

K prvi točki vodi pametno gospodarstvo, modra in pravočasna varčnost. Skromna žena ne pozna niti zase niti za svojo rodbino pretiranih zahtev in potreb ter ne omejuje moža v njegovi samostojnosti in neodvisnosti s tem, da bi ga silila, naj išče dohodkov in ugodnosti tam, kjer bi to moglo škodovati njegovemu narodnemu prepričanju. . . . Varčna žena tudi dobro vé, da je denar, ki ž njim razpolaga, del narodovega premoženja in da je že samo na sebi velik greh, zapravljati kakorkoli ta denar, tembolj ker smo majhen neobogat narod.

Kdor ima dovolj, da lahko razsiplje, naj stori kaj za svojega bližnjika, za brata, za narodne naprave, za naše šole, za našo umetnost!

Pogosto vidijo ženske, kako možje ne priznavajo ženskih dobrih teženj,

kako odkazujejo ženskam le podrejen delokrog, važnejše zadeve pa pridržujejo sebi. To pa zato, ker ne zaupajo našim sposobnostim ter naši vztrajnosti. Prepričajmo jih, da ne ravnajo prav, ko nam očitajo igravost, nestalnost, plitvo mišljenje, dušo brez plemenitega poleta i. t. d.

Bodimo pridne in delavne doma, vzga-

svet sklenil pokloniti temu junaškemu polku kot skromen znak hvaležnosti deželnega stolnega mesta Ljubljane za vsa hrabra dejanja na različnih bojiščih. Izročitev roga se je izvršila na izredno slavnosten in nenavadno prisrčen način. Na svečanostnem prostoru so se zbrale poleg številnih bataljonov naših fantov tudi mnoge častniške deputacije

hvalil in izročil srebrni rog na zlati vrvici polkovnemu trobentaču, ki je na njegovo povelje zatrobil polkovni klic. Srebrno čisto so zadoneli zvoki častnega roga. Potem je ljubljanski župan v vznešenih besedah nagovoril polk in je končal svoj nagovor: »Na vseh Vaših potih spremljaj Vas ta rog kot zvest prijatelj, na potih slave in uspehov, posebno pa na potu ljubezni do domovine, do jasne njene dinastije!« Sedaj je zajahal g. polkovnik konja ter je nagovoril polk najprej v nemškem, potem v slovenskem jeziku.

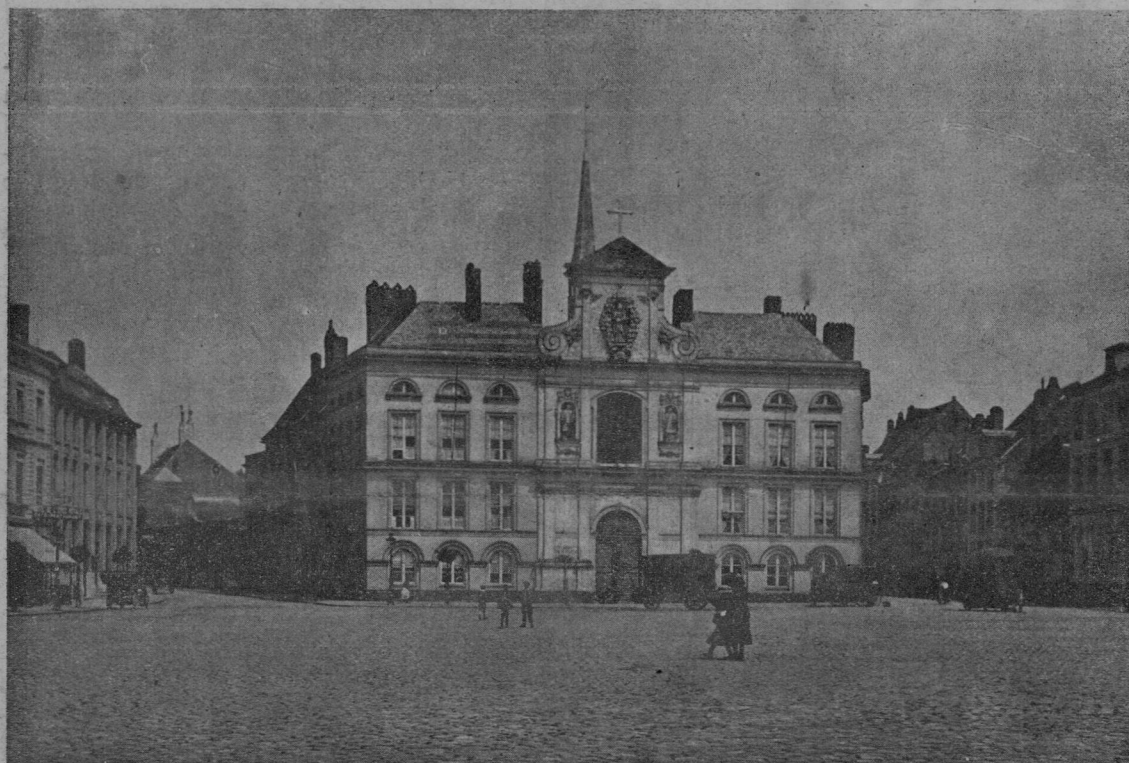
Urnebesni Živioklici so zadoneli po končanem govoru, polkovna godba je zasviralala cesarsko pesem. Nato je ves polk defilirал pred ljubljanskim odposlanstvom in častniškim zborom.

Ko je prišel čas odhoda, so naši fantje izpregli županu in polkovniku konje ter so ju peljali na kolodvor. Tam so se zbrali skoraj vsi službe prosti častniki, podčastniki in vojaki in so priredili odposlanstvu najprisrčnejše ovacije. Častniki in podčastniki so izročili županu svoto 4330 K, ki naj se porabi v narodne in blagotvorne namene. Posvedočiti so hoteli s tem plemenitim činom globoko svojo ljubezen do svoje slovenske domovine.

Jugoslavija.

Manifestacijski shod v Št. Vidu nad Ljubljano. V nedeljo, dne 26. t. m. se je Št. Vid oblekel v svečano obleko, da kar najslovesneje manifestira za jugoslovansko državo. Tisoči in tisoči so vreli na slavnostni prostor, na krasno ovenčanih vozovih so se pripeljali fantje in dekleta v slikovitih narodnih nošah. Ob cesti so bili postavljeni mlaji, ves Št. Vid je bil v zelenju, cvetju in zastavah.

Govorili so poslanci dr. Korošec, dr. Novak, dr. Pogačnik in Anton Kristan. Tisočglava množica zborovalcev je s pritaje-

Z angleške fronte na Francoskem, kjer se vrše najljutejši napadi Nemcev: Ypernska bolnišnica, sezidana koncem srednjega veka.

jajmo svoje otroke v strogo narodnem duhu! Brigajmo se pa tudi za javna, občekoristna vprašanja! Stojmo rāmo ob rami svojim možem, očetom, bratom, sinovom, da dosežemo enakopravnost, ki so nam jo v principu slovenski vodilni krogi že priznali in ki nam gre po vsej pravici!

Tudi slovenske ženske naj se zavedajo, da smo Slovenci le del velikega troedinega naroda jugoslovanskega, da smo bratje po krvi, duhu Čehom, Rusom in Poljakom ter da ostaja večno veljavna resnica: „Največ sveta otrokom sliši Slave.“ — Zavedajmo se, da je le kultura in narodna samozavest pravi most do svobode, tja, kjer si človeštvo „prosto voli vero in postave“! Sovražijo nas, ker smo jim na poti, ker se boje naše duševne premoči, ker vedo, da stoji za nami vesoljno slovanstvo ter pravica in resnica. Ves svet se danes zanima za nas, čuti z nami in se zgraža nad krivicami, ki jih moramo trpeti. Ne, nismo sami, nismo majhni, nego veliki, ker za nami in z nami je vse, kar čuti pravično in res kulturno. Mržnja barbarov nas ne sme begati, nego mora nas vse — može in žene — navdajati le še z živejšo zavestjo, da

biti slovanske krvi
bodi Slovencu ponos.

Izročitev srebrnega roga mestne občine ljubljanske 2. gorskemu strel. polku.

V torek, dne 16. aprila sta se odpeljala ljubljanski župan dr. Ivan Tavčar in podžupan dr. Karel Triller v spremstvu magistratnega svetnika Janka Bleiweisa vit. Trsteniškega posetit naš domači strelski polk št. 2. v njegovem sedanjem stajališču na italijanski fronti. Omenjeno odposlanstvo je neslo seboj častni srebrni signalni rog, ki ga je občinski

sosednjih polkov. Ko se je proti 9. uri pripeljalo tja ljubljansko odposlanstvo, je bilo pred zbranim polkom slovesno pozdravljeno. Po slavnostni maši, ki jo je služil polkovni kurat v posebnem, iz zelenja spletemem šo-

Z angleške fronte na Francoskem, kjer se najtrdovalneje branijo nemških navalov: Mestece Merville, južno Yperna.

toru in ob spremljevanju godbe, se je izvršil slavnostni čin blagoslovljenja in izročitev častnega roga. Polk se je postavil v karé, na čigar odprti strani se je zbral častniški zbor z gosti in ljubljanskim odposlanstvom. Župan dr. Ivan Tavčar je naprosil polkovnega poveljnika, da prevzame častno darilo: g. polkovnik se je v iskrenih besedah za-

nim dihom poslušala izvajanja govornikov, ki so nam obetali že v bližnji bodočnosti udejstvitev našega narodnega ideala in osvobojenje izpod tujega jarma. Do poznih večernih ur so odmevale naše narodne himne kot jasen dokaz, da je naš narod probujen in da je ni sile na svetu, ki bi mogla naš narod potujčiti.

Naročite „Tedenske Slike“!

Šivilja išče

pomočnico in učenko

Več pove upravništvo »Tedenskih Slik«.

Za zopetno obratovanje zaradi vojne ustavljene okrožne opekarne s stroji, z dvema okrožnima pečema za izdelavo zidne in zarezne opeke, se za

takoj išče

opekarski mojster,

ki naj si sam preskrbi žgalce, vkladalce in odvažalce. — Ponudbe z navedbo zahtevane plače ob prostem stanovanju, kurjavi in razsvetljavi, pri čemer se tudi zagotavlja preskrbitev živil, je nasloviti na Emila Tönniesa v Ljubljani. —

Gorica F. BATJEL Ljubljana

Stolna ulica št. 2-4. Stari trg št. 28.

Trgovina in mehanična delavnica.

Moška in ženska dvokolesa
še s staro pnevmatiko
šivalni in pisalni stroji,
gramofoni, električne
žepne svetilke. □
Najboljše baterije.

— Posebno nizke cene so za preprodajalce. —

Vsaka gospa

naj čita mojo zanimivo navodilo o modernem

negovanju prsi.

Uspešen svet pri pomanjkanju in opešanju obilnosti! — Pišite zaupno **IDI KRAUSE, Presburg, (Ogrsko) Schanzstrasse št. 2. Abt. 95. — Ne stane nič.**

Zajamčen uspeh!

Tisoče zahvalnih pisem
za vpogled na razpolago!

Bujno lepo oprsje!

dobite če rabite

med. dr. A. Rixovo prsno kremo

jamčeno neškodljivo. Za vsako starost hiter, zanesljiv uspeh. — Znanja rač. Pušica za poskušnjo K 5.—, velika pušica, ki zadostuje za uspeh K 10.—, Kosm. Dr. A. Rix preparati, Dunaj IX., Lakerergasse 6/O. Razpošilja se strogo diskretno. Zaloge v Ljubljani: Parfumerija A. Kane in drogerija „Adria“; v Mariboru: Schutzengel Apoth. Apoth. Mariahilf und Parf. Wolfram.

Trgovci!

Trgovci!

ako hočete, svoje odjemalce zadovoljiti poslužite se

„ADRIA“ - izdelkov

kakor: kavni nadomestek la z sladkorjem, lug, vaniljin sladkor, pecilni prašek, žafran, nadomestek skroba, naftalin, toaletno milo, dišave vse vrste itd. Za dobro kakovost svojih izdelkov jamči najsolidnejša ter slovenska trrdka

Zahtevajte cenik
in vzorce.

F. Šibenik,
Adria-izdelki, Zagreb.

Framydol je sredstvo za pomlajenje las ki rdeče, svetle in sive lase in brado za trajno temno barva. 1 steklenica s poštnino vred stane K 3-25.

Rydyol je rožnata voda, ki živo pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštnino vred K 2-45. Povzetje 45 vinarjev več. — Naslov za naročila:

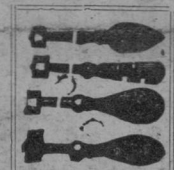
Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

100 lit. zdrave domače pijače

osvežuje in gasi žejo. V ak si more z malimi stroški sam izdelovati. V zalogi so: ananas, jabolka, grenadine, maline, muškate bruske, pomaranče, dišeca perla, višnje. Ne ponesreči se nikdar. Te domače pijače se poleti zauživajo lahko ohlajene in pozimi tudi gorko, namesto ruma in žganja. Tvarina z natančnim predpisom stane K 12.— po povzetju. „Waldmeister“ stane K 20.—. Za gospodarstva, tovarne, večje gospodinjstvo, delavnice itd. neprecenljive vrednosti, ker delavca požirja in ga ne opoji in njegovi delavni moči ne škoduje.

Jan Grolich, drogerija pri Angelju v BRNU, št. 645, Moravsko.

Diamanti za rezanje stekla

za steklarje in domačo rabo. Diamantov za rezanje stekla zamerem oddati sedaj samo št. 4 za K 11-70 in št. 51/2 za K 22.— Špaldiamanti po K 26.—.

Ker je dovoz diamantov ustavljen ter se dobi sirovina le težko in po ogromni ceni. Poštnina s povzetjem stane 90 vinarjev. — Za pošteno in solidno blago jamči

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

500 kron v zlatu

če ne odstrani krema Grolich z zraven spadajočim milom vse solne pege, maroge, solne opekline, ogrce, obrazno rdečico itd. in ne ohrani kože mladostno svežo in nežno. Cena K 5-75 s poštnino vred. 3 porcije stanejo K 16.—, 6 porcij K 30-70. — Vse brez kakih nadaljnjih stroškov. Naslov za naročila:

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

Restavracija „pri Maliču“

Ljubljana, Šelenburgova ulica št. 7

pod Jadransko banko.

Točijo se priznalo DOBRA VINA.

Za zborovanja, seje, shode na razpolago velika separatna soba. Za mnogobrojen obisk se slav. občinstvu priporoča velespoštovanjem **STANKO JESENKO.**

Nič ne pomaga po toči zvoniti!
Boljše, prej zavarovanje skleniti.

Zavarovanja poljskih pridelkov

proti škodi po toči

sprejema pod ugodnimi pogoji in po nizkih stavkih

gernalni zastop c. kr. priv. avstr. zavarovalne družbe „DUNAV“

v Ljubljani, Šelenburgova ulica 3.

Pojasnila zastonj in poštne prosto. Zglasite se pravočasno!

Pošteni posredovalci se sprejmejo.

PEGE.

Popolnoma neškodljivo, znamenito, od zdravnikov preizkušeno, po navodilih vseučil. profesorja dr. Hagerja skrbno sestavljeno sredstvo, s katerim je mogoče v najkrajšem času odstraniti pege z obraza, je edino postavno zavarov. „Santo“ krem.

Ta izdelek je bil dolgo časa preizkušan in njegove sestavine vedno izmenjavane, dokler se ni doseglo učinka, da polt obraza že po drugem in tretjem natenjnj postane bela in vsak temen madež (pega) ter vsi izpuščaji popolnoma izginejo. Pri daljši uporabi je mogoče pričarati krasno rožasto barvo, tako da je mogoče ta krem tudi za obraz brez peg uporabiti z krasnim uspehom.

Nekaj res popolnejšega in docela neškodljivega sploh ne obstoja. Najboljši kosmatični izdelek. Cena „Santo“ kremu proti pegam je K 5.—, s poštnino 95 vin. več. Navodilo je priloženo.

Ker se vsak dober izdelek ponareja, prosimo, da pazite na besedo „Santo“.

Vsakemu „Santo“ kremu je brezplačno priložen vzorec pudra.

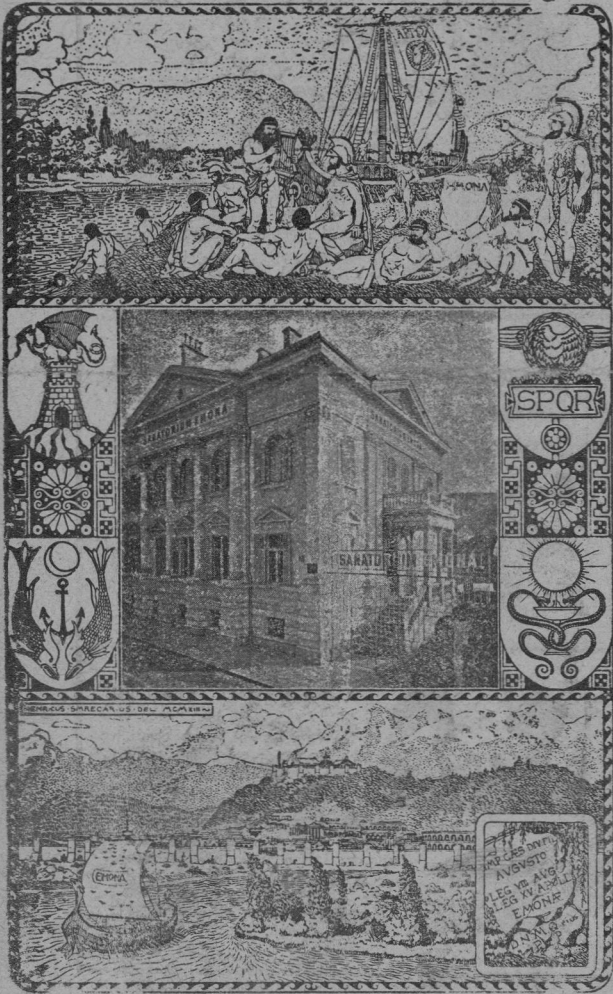
Po pošti razpošilja brez navedbe vsebine — če se denar naprej vpošlje (tudi v znamkah) ali pa proti povzetju — trrdka J. Kukla, Praga, Perlova ulica št. 73.

Zamaške nove in stare,

kupi vsako množino,

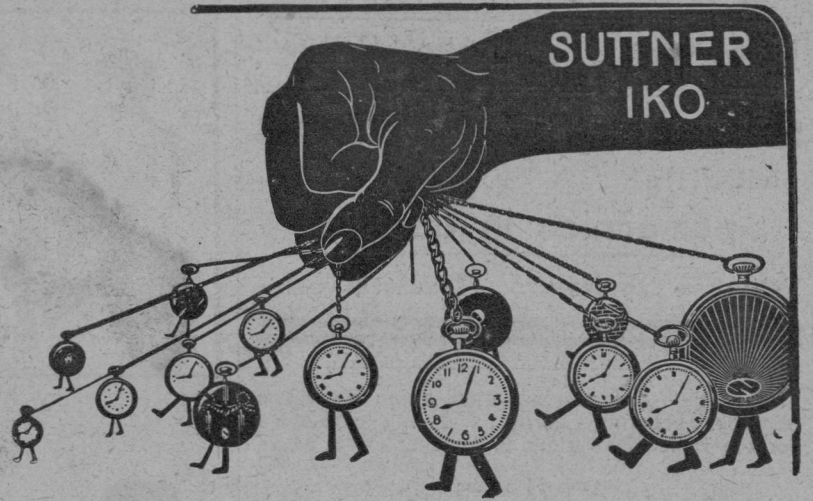
Ljubljanska industrija probkovih zamaškov

JELAČIN & KO. LJUBLJANA

*** ** ***

Dobro ,IKO' uro

vsak občuduje in zaželi, kajti ona je

mojstrsko delo urarske umetnosti!

Razpošilja se po povzetju. — Neugajajoče zamenjam!

Velika izbira ur, verižic, prstanov, le-
potičja, daril itd. v velikem

krasnem ceniku,

katerega zahtevajte zastoj in poštnine
prosto

☛ Vse ure so natančno preizkušene. ☛

Las'n i protokolirana tovarna ur v Švici.

Kovinate ure po K 22— 26—
32— 40— 60—Srebrne ure po K 48— 54—
60— 70— 90— 100—Kovinate verižice . . po K 2— 3—
4— 6— 10—Usnjate verižice . . . po K 1.60 2.80
4.80

Lastna znamka „IKO“ svetovnoznana.

Svetovna razpošiljalnica

H. Suttner ^{samo} v Ljubljani štev. 5

Nobene podružnice. Svetovnoznana radi razpošiljanja dobrih ur. Nobene podružnice.

Priporoča se

:: umetna knjigoveznica ::

IVAN JAKOPIČ

LJUBLJANA.

Kislo vodo, vino

:: in sadjevec ::

razpošilja

A. Oset, p. Guštanj, Koroško.

Kupim vse vrste zamaške,
steklenice in sode.

Josip Jug,

pleskarski in slikarski mojster
Ljubljana, Rimska cesta št. 16se priporoča cenj. občinstvu za vsa v
to stroko spadajoča dela. Jamčim, da
:: delam samo s pristnim firnežem. ::

Solidna in točna postrežba.

Mazilo za lase

varstvena znamka Netopir

napravi g. Ana Križaj v Spodnji Šiški v Ko-
lodvorski ulici št. 200 ali pa v trafiki pri farni
cerkvi. V 3 tednih zrastejo najlepše lase. Lončki
po 5 in 6 K. Pošilja se tudi po pošti če se
denar naprej pošlje. Izborna sredstvo za rast
las — Za gotovost se jamči. — Zadostuje
steklenica. — Spričevala na razpolago.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

Rezervni fond okroglo 2,000.000 kron.

STRITARJEVA ULICA ST. 2.

:: Delniška glavica 10,000.000 kron. ::

Podružnice v Splitu, Celovcu, Sarajevu, Gorici
(t. č. v Ljubljani) in Celju.Sprejema vloge na vložne knjižice in na tekoči račun
ter jih obrestuje najugodnejše.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

4% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

Izdajatelj in odgovorni urednik Anton Sterlekar.

Tisk „Zvezne tiskarne“ v Ljubljani.